

На малки трикраки столчета задъ полуотворената порта на Петко Павурджията седяха няколко стари жени. Уморени от дневната работа, те почиваха, бърбяха и изглеждаха рѣдкитѣ минавачи. Смрачаваше се вече, когато по улицата се зададоха тичешкомъ няколко момчета. Тошко блъсна портата и връхлетѣ върху насѣдалитѣ жени.

Полека брѣ, обѣснико, ще ни стѣпчишъ, — сопна се баба Кула на внучето си.

Тошко се спрѣ запѣхтѣнъ, попримига, па току изгърси:

— Неджипъ ага пристигна съ двадесетина заптии.

Бабичикитѣ се надигнаха и заобиколиха детето.

— Какво разправяшъ, бре? Кога дойде? Кжде слѣзе? — питаха те нетърпеливи.

— Ей сега дойде. Съ очитѣ си го видѣхъ. Право въ конака отиде,

— обясни Тошко и побѣгна да съобща новината на дѣдо си.

Женитѣ изтрѣпнаха. Те мълчаха известно време, гледаха се плахо, после зашепнаха едновременно:

— Неджипъ ага дошелъ!

— Дали турцитѣ не сж подушили нѣщо?

— Тежко ни, ако дѣлото е разкрито. Колко души поганцитѣ ще затворятъ, ще изтезаватъ, ще погубятъ! Колко кжци ще зачернятъ!

Старитѣ жени се разпрѣснаха съ свити сърдца, изплашени отъ неочакваното пристигане на нежелания гостъ.

Баба Кула влѣзе въ голѣмата стая, запали кандилото предъ иконостаса и горещо се замоли: Богъ да закриля синоветѣ и внуцитѣ ѝ, да пази града, да се смили надъ цѣлия бѣлгарски народъ.

Тримата сина на баба Кула се прибяха наскоро. Те дълго шушу-